

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/68/2019
Identifikačné číslo spisu:	2210202152
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2210202152.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. T., bývajúcej v J. zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Goconovou, so sídlom v Dunajskej Strede, Széchényiho 8, proti žalovaným 1/ Obci Baka, Baka 262, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Bubniakovou, so sídlom v Dunajskej Strede, Krížna 8, 2/ Slovenskej republiky - Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdkova 2, 3/ Vodohospodárskej výstavbe, š.p., so sídlom v Bratislave, Karloveská 2, zastúpenému advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. David Soukeník, LL.M, 4/ Slovenskému vodohospodárskemu podniku, š.p., so sídlom v Banskej Štiavnici, Radničné námestie 8, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 9C/47/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. júla 2018, sp.zn. 11Co/157/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 4/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou z 29. decembra 2005 (pôvodne pod sp.zn. 12C/224/2005) domáhala určenia, že nehnuteľnosti špecifikované v doplňujúcom podaní zo 04. mája 2006 (č.l. 96 pôvodného spisu) patria do dedičstva po jej právnych predchodcoch. V žalobe poukazovala na listiny, ktoré mali preukázať, že konfiškačné rozhodnutia vydané neboli, napriek tomu došlo Rozhodnutím odboru pôdohospodárstva rady ONV v Dunajskej Strede z roku 1960 k zápisu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam v prospech československého štátu.

2. Okresný súd Dunajská Streda (v poradí tretím) rozsudkom z 5. decembra 2016, č.k. 9C/47/2010-269 žalobu zamietol. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 132 ods. 1 a § 562 zákona č. 141/1950 Zb. (Občiansky zákonník), § 1 ods. 1 písm. b) nariadenia SNR č. 104/45 Sb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, § 11 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb., § 16 nariadenia SNR č. 108/1945 Sb. a § 1 ods. 1 nariadenia vlády Sboru povereníkov č. 26/1948 Sb. Po vykonanom dokazovaní oboznámením sa s

predloženými listinnými dôkazmi (označenými v odôvodnení) z nich vyplynulo, že žalobe súd nemôže vyhovieť, lebo vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam právnym predchodcom žalobkyne zaniklo z dôvodu konfiškácie ich majetku. I keď v konaní nebolo samotné konfiškačné rozhodnutie predložené, z predložených listín, vydaných viacerými subjektmi v súvislosti s majetkom právnych predchodcov žalobkyne, túto skutočnosť jednoznačne konštatujú a potvrdzujú. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo/12/2014, v zmysle ktorého podľa jeho odôvodnenia nemožno tým, že sa nepodarilo nájsť rozhodnutie o konfiškácii, predpokladať, že orgány a úrady (konajúce postupom následným konfiškácii) paušálne v danom období nepostupovali v zmysle zákonnej úpravy, a teda že nemali v danom období k dispozícii relevantné konfiškačné rozhodnutie (ktoré navyše konfiškáciu len deklarovalo, pričom majetok bol konfiškovaný ku dňu 01.03.1945).

3. Žalobkyňa v podanom odvolaní (č.l. 287 spisu) okrem iného uviedla, že na rozdiel od veci riešenej uznesením NSSR č. 4MCdo 12/2014 v prípade žalobkyne konfiškačné rozhodnutie vôbec nebolo vydané.....Vzhľadom na uvedené nutno skonštatovať, že súd sa so svojim rozhodnutím odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe (judikatury) najvyšších súdnych autorít (NSSR č. 5 Cdo/110/2000)...

4. Krajský súd v Trnave (v poradí tretím) v záhlaví označeným rozsudkom o odvolaní žalobkyne rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Uviedol zhodne so súdom prvej inštancie, že konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho úradu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo splnenie podmienok pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalobkyne, a že ich majetok bol dňom účinnosti nariadenia č. 104/1945 Sb. n., t.j. dňom 01. marca 1945 skonfiškovaný. Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné správne rozhodnutie o tom, či konkrétna osoba bola osobou maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť (§ 1 ods. 1 písm. b) citovaného nariadenia). Existencia rozhodnutia o konfiškácii vyplýva z ďalších súdom prvej inštancie vykonaných listinných dôkazov (podrobne uvedené v bode 15 rozsudku), teda došlo ku konfiškácii majetku právnych predchodcov žalobkyne dňom 01. marca 1945 vzhľadom na splnenie zákonom stanovených podmienok, a žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno. K námietke žalobkyne, že na danú vec nie je možné použiť rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo/12/2014 súd uviedol, je síce pravdou, že predmetné rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, keď nebolo sporným, že konfiškačné rozhodnutie vydané bolo, sporným však bolo, či došlo k jeho riadnemu doručeniu, pričom podľa názoru odvolacieho súdu sú niektoré závery predmetného rozhodnutia použiteľné i na prejednávajúcu vec, a preto súd prvej inštancie správne z uvedeného rozhodnutia vychádzal.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., nakoľko sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe uvedenej v rozhodnutí dovolacieho súdu v spore sp.zn. 5 Cdo/110/2000 a sp.zn. 4MCdo/12/2014, a to samotným vyhodnotením predložených dôkazov a celkového skutkového stavu. Z citovaného textu rozhodnutia 5 Cdo 110/2000 jednoznačne podľa jej názoru vyplýva, že konfiškácia nenastáva automaticky zo zákona a je potrebné o nej vydať rozhodnutie. Pokiaľ súd argumentoval rozhodnutím sp.zn. 4 MCdo/12/2014, to rieši inú situáciu, kedy sa konfiškačné rozhodnutie zachovalo. V tomto spore však podľa jej názoru existencia rozhodnutia o konfiškácii z ničoho nevyplýva. Namietala aj, že vzájomný vzťah uvedených rozhodnutí nebol v doterajšej praxi dovolacieho súdu riešený (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Tvrdila, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Porušenie práva na spravodlivý proces videla v nepresvedčivosti a nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, ktoré vychádzajú pri argumentácii z rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo/12/2014, a nevysvetlili, prečo sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe, t.j. rozhodnutia sp.zn. 5 Cdo 110/2000 (čl. 2 a 3 C.s.p.).

6. Žalovaní 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne ho žiadali zamietnuť ako nedôvodné.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C.s.p.) uvádza nasledovné:

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. V preskúmvanej veci žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p. a § 421 ods. 1 C.s.p.

10. Podľa § 420 písm. f) C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C.s.p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

11. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú nedostatočne odôvodnené, lebo súdy neodôvodnili odklon rozhodnutia od ustálenej rozhodovacej praxe (rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo/110/2000), najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p.

12. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C.s.p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

13. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobkyne, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj

doplnenie ďalších dôvodov. Súd prvej inštancie (bod 35.) a odvolací súd (bod 15. a bod 18.) dostatočne vo svojich rozhodnutiach odôvodnili, prečo z vykonaného dokazovania vyplynulo, že došlo ku konfiškácii majetku právnych predchodcov žalobkyne dňom 1. marca 1945 vzhľadom na splnenie zákonom stanovených podmienok. I keď konfiškačné rozhodnutie nebolo súdu predložené, neznamená to, že vydané nebolo, a to vzhľadom na predložené listiny vydané subjektmi v súvislosti s konfiškáciou majetku (bod 15.), pričom konfiškačné rozhodnutie má len deklarujúci, nie vykonávací účinok. Súd dostatočne odôvodnil, prečo vychádzali v tejto súvislosti z rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo 12/2014. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Konajúce sudy dali dostatočnú odpoveď na odvolacie námietky žalobkyne. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

14. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bola vylúčená z uskutočňovania jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C.s.p.

15. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania žalobkyne, pokiaľ uplatnila ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré vyvodzovala z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

16. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p.

17. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

18. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe.

19. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

20. Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

21. Pokiaľ dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala poukazom na ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., tak v tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania podľa uvedených ustanovení riadne nešpecifikoval v zmysle požiadaviek uvedených v odsekoch 16 až 20 tohto odôvodnenia, pretože jednak jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uvedeným spôsobom ani neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedol, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. Žalobkyňa v tejto súvislosti len namietala, že súd z vykonaného dokazovania a zistenia skutkového stavu nesprávne dospel k záveru, že konfiškačné rozhodnutie bolo vydané. Podľa jeho názoru tomu tak nebolo, a preto mal na daný spor aplikovať právny názor z rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 110/2000. Rovnako nejde o právnu otázku, pokiaľ žalobkyňa namietala neriešenie vzťahu medzi rozhodnutiami sp.zn. 4 MCdo 12/2014 a sp.zn. 5 Cdo 110/2000 v doterajšej praxi dovolacieho súdu.

22. Okrem uvedeného, súdežné uplatnenie prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje (6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017).

23. Dovolanie žalobkyne je podľa § 420 písm. f/ neprípustné a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. nebolo vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 C.s.p., preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ a písm. f/ C.s.p. odmietol.

24. Žalovaní 1/ až 4/ boli v dovolacom konaní úspešní, dovolací súd im preto podľa § 453 ods. 1 s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. priznal voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.